

En vild Angst greb hende med eet . . . Hvad havde det gale Menneske i Sinde?

Middagen gik dog tilende, uden at der skete noget, og Selskabet spredte sig i Haven, de unge Piger med Cigaretter, Herrerne med nogle store, mørke Cigarer med et Bismarckportræt paa Beltet. Fru Salomon, Eybert, Aron Israel og hans to Søstre havde sat sig ind i et lukket Bjælkelysthus, hvor Kaffen blev udsænket af Husmoderen personlig. Ogsaa Jakobe var tyet derind, og pludselig formørkedes Indgangsdøren af Pers brede Skikkelse. Hans Ansigtstudtryk var sorgløst og smilende, men Holdningen udfordrende.

„Undskyld, Hr. Sidenius,“ sagde Fru Salomon, der i den sidste Tid var optraadt med megen Bestemthed overfor sin Søns paagaaende Ven. „Her maa ikke ryges. Ivan er vist nede ved Vandet. Kaffen skal straks blive bragt derned.“

Per trak sig tavs tilbage, og Jakobe saae overrasket hen paa Moderen. Saa taknemlig hun end var hende for at have faaet ham bort, følte hun sig dog lidt stødt af hendes Tone. Skulde hun ane noget? Umuligt var det ikke. Moderen havde aarvaagne Øjne.

Forresten var hun fast bestemt paa, dersom Per fremtidig ikke af egen Taktfølelse holdt sig borte fra Huset, da selv at underrette Forældrene om hans Frieri. Hun vilde for enhver Pris forskaanes for oftere at være sammen med ham. Og idet hun lagde sit træt, værkende Hoved tilbage mod Lysthusets Bjælkevæg, lukkede hun et Øjeblik sine Øjne i en dejlig Forudfølelse af den Fred, hun igen vilde faa, naar hun vidste sig sikret mod Synet af ham.

I det samme hørte hun hans Navn nævnet.